

Ellenség vagy testvér?

Háborús filmek gyakran visszatérő jelenete, amikor a megsebesült katonára segítségért kiált: „Szanitéc! Szanitéc!” Így hívja az orvost, az egészségügyi katonát.

A szanitéc a nem szűnő golyózáporban hamarosan megérkezik, és elkezd ellátni a sérültet. Fájdalomcsillapítót ad neki, próbálja elállítani a vérzést, bekötözni a sebet, és gondoskodik arról, hogy mihamarabb kivigyék bajtársát a tűzvonalból és komolyabb orvosi ellátást kapjon. Néha hiábavaló az igyekezete, a sebesült a kezei között meghal. A katonák mind tudják, hogy az ellenség a harcfront túloldalán van. A szanitéc szerint az ellenség ezen az oldalon van, számára a halál az ellenség.

A kórházba megyek egy idős atyához látogatóba. Az emeletre felérve a pultnál megkérdem a nővért, melyik kórteremben találok rá. Alighogy megmondja, a jelzőrendszer hirtelen villogni, sípolni kezd, és a nővér azonnal elrohan az egyik beteghez, akinek talán leállt a szíve. Rohanását látva a folyosón üldögélő betegek, hozzátartozók amúgy sem nyugodt tekintete fokozódó ijedtséget, félelmet tükröz. Bemegyek az atya szobájába. Csendesen szundikál, nem akarom felébreszteni. Közben a folyosó megélnékül. Orvosok, nővérek sietnek a másik szobába, és egy kisebb gépet is hoznak. Lám, nem kell ahhoz háború, hogy a halált ellenségnek tekintsék. A zajra az atya felébred, beszélgetni kezdünk. Miközben a szomszéd szobában küzdenek valakinek az életéért, az idős atya az életéről mesél. Majd imádkozunk, megáldozik. Csendesen mondja: „Nyugodtan várom a halál-testvért.”

E történetek talán egy kis gondolkodásra készítetnek minket. Hogyan tekintünk a halálra? Mint ellenségre? Vagy mint testvérré? Mint az élet végére? Vagy mint egy új élet kezdetére? Azoknak a súlyos betegeknek, akiknél a halál bekövetkezte hamarosan várható, szokták mondani: „Próbáld megbarátkozni a halál gondolatával.” A halállal, mint ellenséggel, aligha lehet megbarátkozni, de ha hívó emberként testvérré tekintünk rá, sikerül. Mert a hívó ember másként tekint a halálra, mint a nem hívó. Hisz a feltámadásban, hisz az örök életben. Hisz, hogy a halállal csak a földi élete ér véget, de azonnal elkezdődik számára egy új, soha véget nem érő élet.

Jézus a következőket tanítja: „**Eljön az óra, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és előjönnek sírjukból. Akik jót cselekedtek, feltámadnak és üdvözülnek; akik rosszat tettek, feltámadnak és elkárhoznak**” (Jn 5,28-29). E szavak félelemmel töltik el a nem hívókat, ugyanakkor vigasztalást jelentenek a hívóknak.

Kezedbe ajánlom

Jézus szavai arról tanúskodnak, hogy földi életünk cselekedetei határozzák meg azt, hogy a feltámadás után mi lesz az örök sorsunk.

Akik a földön Istennel éltek, az örök életben is a közelében lesznek, részük lesz a tökéletes boldogságban. Akik viszont életükben elfordultak Istentől az örök kárhozattal is nélküle lesznek.

Segítsen bennünket a halál-testvérré való megbarátkozásban, hogy a mennyi Atya ölelésében otthonra, örök hazára, örök szeretetre találjunk. Ajánljuk egész életünket Istennek, hogy halálunk pillanatában őszintén tudjuk Jézus Krisztushoz hasonlóan mondani: „**Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.**”

Az üdvösség vágya

Urunk, Jézus! Hisszük, hogy a halál után minden ember fel fog támadni egy új életre.

A feltámadáskor jó vagy rossz cselekedeteink alapján az üdvösséget vagy a kárhozattal nyerjük el. Nem elégedhetünk meg azzal, hogy félünk a kárhozattól, hanem törekednünk kell az üdvösség felé.

Urunk, ébreszd fel bennünk az üdvösség vágyát és mutasd meg, mit kell tennünk érte! Hisszük, hogy az üdvösség beteljesedésekor megszűnik a betegség, a szenvedés és a halál, megszűnik minden fájdalom, és megszabadulunk minden rossztól. Krisztus győzelme ez, amelyben mi is részesülünk. Urunk, vezess minket az üdvösségre!

Vasárnap,	Hétfő	Kedd	Szerda, Szent	Csütörtök	Péntek	Szombat	A Lateráni Bazilika
Halottak napja			Imre herceg				felszentelése
1Tessz 4,13-18 Jn 5,24-29	Fil 2,1-4 Lk 14,12-14	Fil 2,5-11 Lk 14,15-24	Bölc 4,7-17 Lk 12,35-40	Fil 3,3-8a Lk 15,1-10	Fil 3,7 - 4,1 Lk 16,1-8	Fil 4,10-19 Lk 16,9-15	Ez 47,1-2.8-9.12 1Kor3,9b-11.16-17 Jn 2,13-22